

Skatteministeriet

Den 17. juni 1993

Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF) har i brev af 13. juni 1993 (L 285 – bilag 55) rettet henvendelse til Skatteudvalget vedrørende L 285 og L 286.

Det er FTF's opfattelse, at lønmodtagere generelt bør have fradragsret for de befordringsudgifter, der er omfattet af den foreslåede § 9 B, eller at det bør sikres, at udgifterne bæres af arbejdsgiveren. FTF finder yderligere, at ændringer i beskatningsreglerne bør gennemføres således, at der kan tages højde herfor ved aftaleforhandlinger om indgåede overenskomster.

Hertil bemærkes, som også fremhævet i lovforslaget L 285, at der tilsigtes en væsentlig indsnævring af muligheden for at fratække faktiske befordringsudgifter. Efter regeringens opfattelse bør arbejdsgiveren afholde samtlige lønmodtagerens erhvervsmæssige befordringsudgifter i form af skattefri godtgørelser.

I den forbindelse står det – som hidtil – lønmodtager og arbejdsgiver frit for at aftale lønvilkår, herunder en generel lønedsættelse én gang for alle mod, at der fremover udbetales skattefri befordringsgodtgørelse oven i lønnen. Det betyder, at de økonomiske forhold for virksomheder og medarbejdere ikke ændres, hvilket understreges af, at der ikke med forslaget tilsigtes nogen provenugevinst for staten.

Lovforslaget går alene ud på at modvirke, at godtgørelser modregnes i en forud fastsat bruttoløn. Modregningsforbudet rammer tilfælde, hvor lønnen nedsættes i overensstemmelse med antallet af kørte km og dermed den udbetalte km-godtgørelse. Forslaget om, at adgangen til modregning bortfalder, er bl.a. begrundet i, at en modregningsadgang ikke giver arbejdsgiveren noget incitament til at føre kontrol med lønmodtagerens befordringsudgifter.

Arbejdsgiveren bør afholde samtlige omkostninger ved arbejdet, således at det beløb, som lønmodtageren får til rådighed til privatforbrug som følge af arbejdet, ikke afhænger af omkostningernes størrelse.

Modtages der ikke godtgørelse, kan der foretages fradrag efter de normale regler for fradrag for befordring mellem hjem og arbejdsplads. Jeg skal understrege, at dette fradrag øges betydeligt efter forslaget.

Gruppen af lønmodtagere, der ifølge forslaget undtages snævert, fordi personer, der kører samme strækning for flere arbejdsgivere, kan have særlige vanskeligheder med at dokumentere, hvilke udgifter der knytter sig til befordring for den enkelte arbejdsgiver.

Selvstændigt erhvervsdrivende kan fratække erhvervsmæssige kørselsudgifter i den personlige indkomst. Personer, der modtager andre arbejdsvederlag end lønindkomst, behandles på samme måde som selvstændige.

Vedrørende det stillede forslag om at skærpe beskatningen af at have firmabil til rådighed for privat kørsel (L 286) er det alene den private brug – og ikke den erhvervsmæssige – der beskattes.

Det er principielt frivilligt, om en ansat med firmabil vil have bilen til rådighed for privat kørsel og dermed beskattes af værdien heraf.

Selv efter den foreslåede skærpelse af beskatningen vil det normalt fortsat være billige at have firmabil til rådighed for privat kørsel end selv at holde en tilsvarende bil.

Regeringen er dog enig i, at der kan være grund til at indføre den skærpede beskatning gradvis.